

Tulák

OBČASNÍK PLZEŇSKÝCH OSAD ★ I. ročník

ČERVEN - MĚSÍC RŮŽÍ

Není krásnějšího pohledu na louky než v červnu. Pestré koberece různobarevných květů jsou rozsety na sytě zeleném podkladě štavnatých trav. A všechna tato krása klesá koncem měsíce pod kosou, aby se proměnila ve vonné seno - měkké lože tulákovy. Tajemné červnové noci, s omamnou vůní sena, plné svatojanských mušek, hrozivé bouře s teplými lijavci, neúnavný skřehot žab a zvolna utichající zpěv ptáků mění červen v náš nejkouzelnější měsíc.

Trampská srdce uchvacuje neznámá touha po nekonečných dálkách, v mysli už bloudíme po dosud neznámých krajích, kam nás letos nohy v prošoupaných teniskách zanesou na velký vandr.

VYZNÁNÍ

Jsem tulák bez cíle a citu
rváč, karbaník a chuligán
a hlavně -
jsem těžký frajer.
To o mně tvrdí lepší společnost.

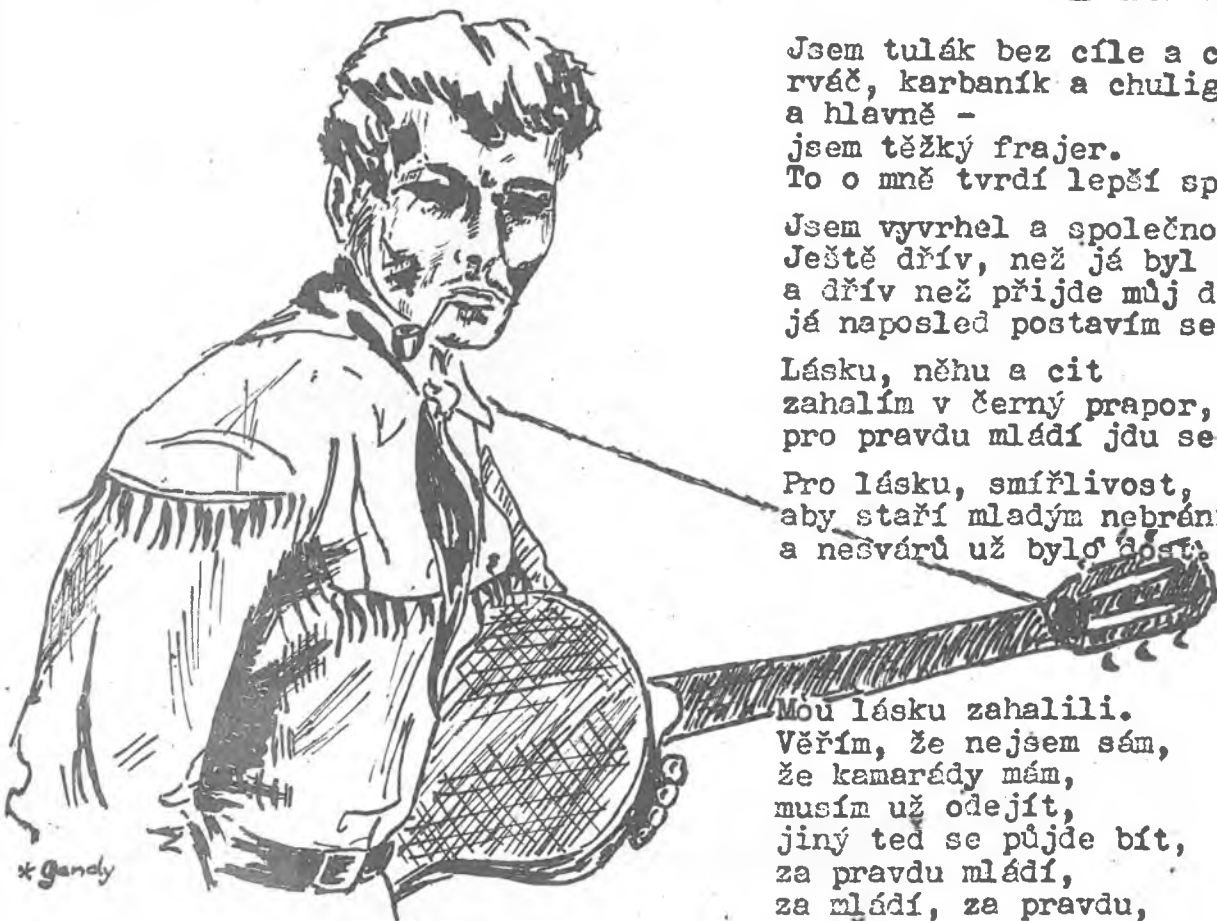
Jsem vyvrhel a společností odsouzen.
Ještě dřív, než já byl odsouzen
a dřív než přijde můj den,
já naposled postavím se na odpor.

Lásku, něhu a cit
zahalím v černý prapor,
pro pravdu mládí jdu se bít.

Pro lásku, smířlivost,
aby staří mladým nebránili
a nesvárů už bylo dost.

Mou lásku zahalili.
Věřím, že nejsem sám,
že kamarády mám,
musím už odejít,
jiný teď se půjde bít,
za pravdu mládí,
za mládí, za pravdu,
vždyť jen jednou jsme slavní.

-Mauglí-

TÁBORÁK

Na les padl noci stín.

Je bezměsíčná noc, obloha je však plna hvězd a les je zahalen ve tmě.

I náš tábor je v ní ukryt.

Pojednou však před stany zaplane zápalka, která se ponoří do připraveného dříví, podpálí březovou kůru a po chvíli již praská táborák.

Pomalou se rozhořívá až pojednou začnou plameny vysoko šlehat a kouř mizí v korunách stromů.

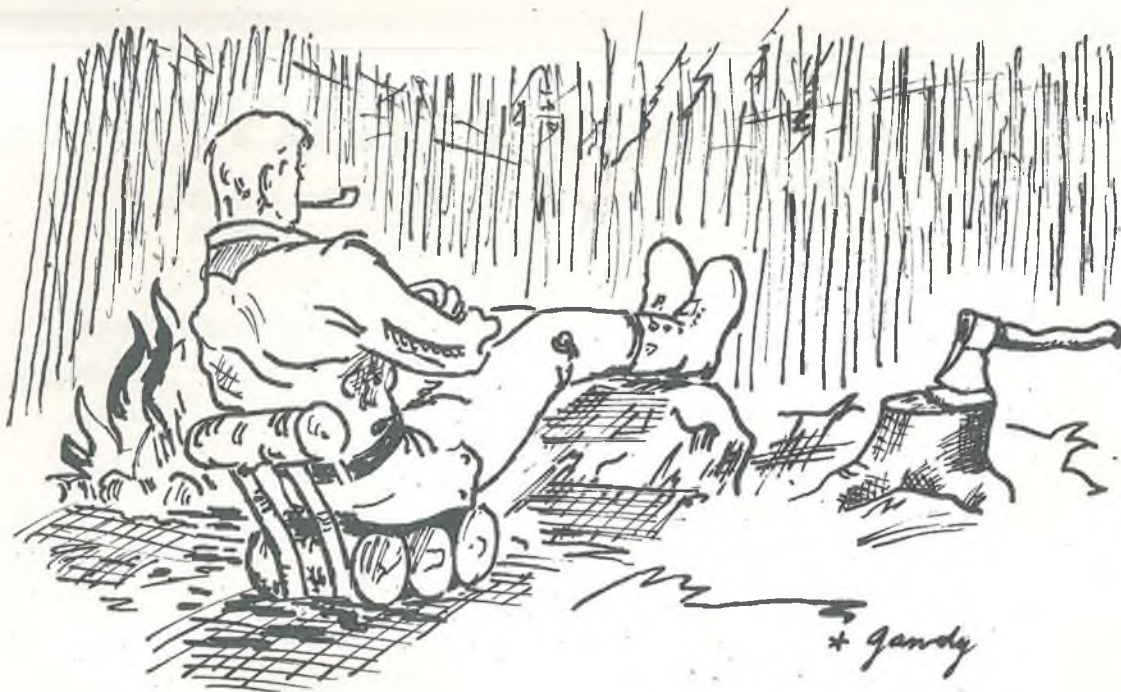
Koň něho je rozsazena celá osada.

Je chvíli ticho, toto však pojednou přeruší několik akordů na kytaru.

Tesklivě znějí její tóny, ku kterým s přidávají hlasy a již zní lesem trampská píseň.

Zprvu zní tiše jako by se bála, pak se však rozezvučí.

Veselá písnička se střídá se smutnou, tak, jak jí mysl přinese.

Šumot lesa, bublání potoka a praskot hořícího dříví zní k písničce doprovodem.

A písnička střídá písničku.

Elíží se již pozdní hodina, někteří již podřimují, proto se táborák nechá dohořet.

Pomalou dříví popraskává, rudě se barví, plameny klesají, dohořívá.

Zhavá polena se ulejí vodou z potoka a: "Dobrou noc osado, dobrou noc přírodo, dobrou noc i vy kamarádi!"

PLAC PRO DISKUSI

Výňatky z knihy Jar. Žáka "Dobrodružství šesti trampů":

Pan Svatoboj Ponrava píše v prologu: ...dnes je tomu rok, co zeměpán Kubát I. vypověděl vyhlazovací boj divokým hordám tramským a neustal, až poslední tramp vylákaný z brlohu vůní slaniny naběhl na chladnou ocel četnického bodáku.....Divoch s barevným šátkem na krku číhal v houštinách na plachou srnku.....Odporně zarostlý chlap v cowboyském širáku nese na plecích ukradenou sosnu.....Vlast je osvobozena od tramské hydry.

Jack Aspirin, Forbes, staříček Nick Wharton a ostatní se po dlouhém boji s občany kozodojskými smíří, vše se vysvětlí, Svatoboj Ponrava vyleze z úkrytu a píše v epilogu: ... zase zahlaholí polem veselé přestřelky našich trampířů, zas budou jejich žertíky a kanaděnky plašit chmury z čel občanstva po celotýdenní lopotě, zas bude máj a háj plný ztepilých junáků s banjem přes rameno...

Výňatky z denního tisku v roce 1957

/Lidová demokracie 5.6. - "A co tomu říkají asi jejich rodiče"/

Na nástupišti bránického nádraží se valí mladí lidé. Většina je prapodivně oblečena. Na hlavě fantastické širáky, ověšení nejružnějšími odznaky, nechybí ani německý železný kříž. Aby měl tramp pevný krok a podobal se hrdinům Divokého západu, vězí nohy v "pallitrech"...těžké okované široké pásy svírají často velmi chatrnou tělesnou schránku trampa.....za pasem těžké nože, nebezpečná to zbran v ruce mladíků... ..staří osadníci nemají trampy rádi, protože jim kradou slepice a králíky.....když jsou trampí v houfu, mají odvalu a jejich drzost stoupá s množstvím vypitého alkoholu....Na vratkých nohách a s řevem se navečer kolébají k Sázavě, aby zde strávili noc pod širákem.....

Výňatky z roku 1967

/Svobodné slovo 19.5. - "Ahoj na neděli"/

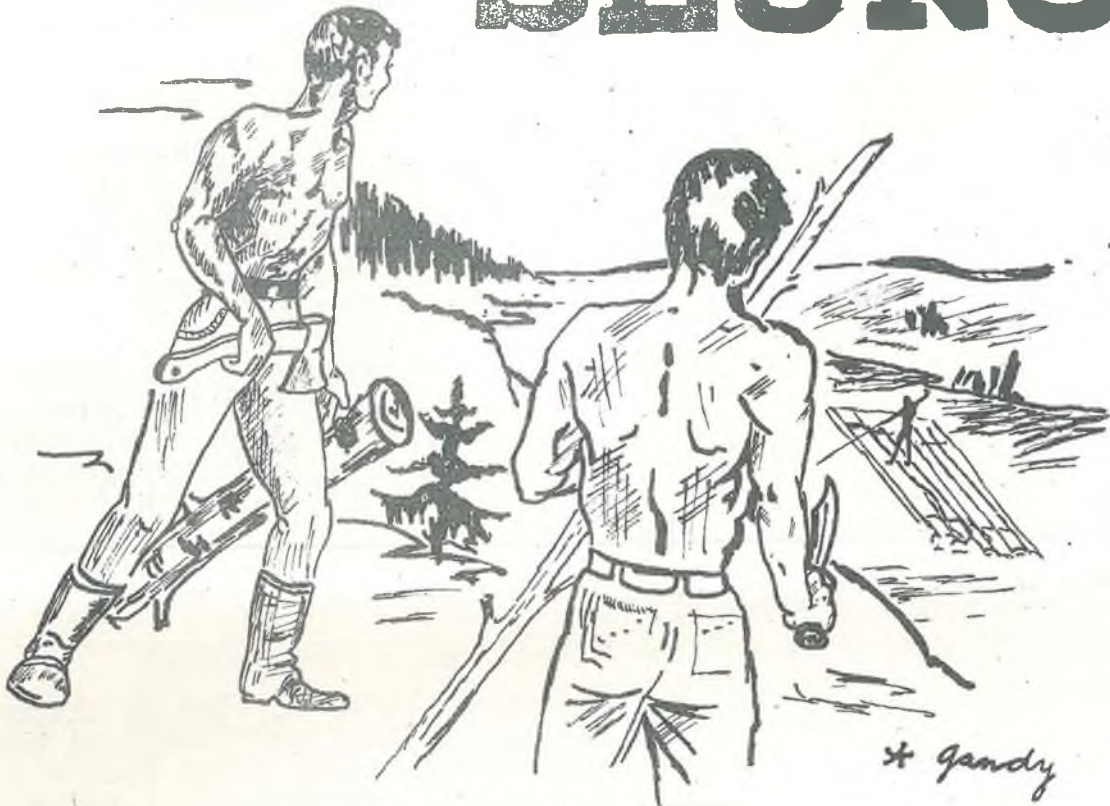
Nádražní perony všude tam, kde žije člověk, jehož srdce neokoralo, se převalí každou sobotu vlnou party lidí, kteří svý ustrojením a nevinným fanfaronstvím provokují dnes už jen duši ustydlou a mrzoutskou. Co se to děje? Trampové táhnou k Sázavě.....nemraďte se na ně, v očích mají šálku, les a táborák.....

/Vybral John Rieder z T.O. Oglo/

ÚDOLÍ SLUNCE

Plzeňská osada ÚDOLÍ SLUNCE poblíž Lhoty u Litic rozkládala se v ohybu řeky Radbuzy a čítala asi dvanáct chat plzeňských trampů. Okolí, v blízkou nebylo zalesněno, jendrobné keře tu rostly. U řeky byla zelen hustší. Rokle, v níž stály chaty nebyla zvláště hluboká. Protějščí straně za řekou byly však zalesněny. Od řeky byl viditelný vysoký Litický železniční most, kudy projížděly vlaky na Klatovy.

Osada se věnovala sportu a písňové kultuře. Na jména jako Hurt, Puchta, Šašek, Ulrichové, Nemetz, Krtek, Sakal jistě nikdo nezapomene.

Opravdu přílehlavé jméno dostala osada, nádherný kout a zákrut řeky Radbuzy skýtal dobré možnosti k plavání, vodním sportům. Sobotu co sobotu zaplanul v letech třicátých táborový oheň. Do osady Údolí slunce trvala cesta ze samého středu Plzně cyklistovi pouhých třicet minut.

Zvláštností osady byl její českoněmecký ráz, i když němečtí kamarádi byli v mizivé menšině. Avšak trampské písničky z let třicátých a to písničky z pražského kraje - středního povltaví - byly zde již tehdy známé. Na druhé straně byly to i vlastní písničky této osady, též přinesené vlastní písničky, které zdomácněly uvedením pražského trampa, který byl po dvě léta členem Údolí slunce a pražské "filiálky" chaty Borovan.

To bylo tak, že v kraji Praha stála chata Borovan na úpatí Nízkých Brdů a plzeňští studenti v Praze do této chaty jezdili trampovat. Po skončeném studiu bratři Ulrichové pojmenovali novou chatu v Údolí slunce také jménem Borovan. Pražské trampské písničky se šířily kytarou a zpěvem dočasně v Plzni pracujícího Karla Vojíře, též sborově. Mezi jinými to byla

jedna ze starých trampských písní - waltz "Bílé pařeje, později roku 1935 prováděná sborem Modrý šíp ve Dvoře Králové nad Labem, kam ji tramp - hudebník Nemetz z Osady Údolí slunce zanesl. Tato píseň K. Vojíře byla vydána Modrým šípem také tiskem.

Zvláštnosti Česko-německého rázu osady Údolí slunce odpovídala i písnička dvojjazyčná, kterou doslova uvádím:

My máme osadu - Wir haben osada

/autor neznám/

Wir, war nicht am Západě, hat nicht o co stát,
der kann auf uns v sobotu se einmál podívat...
když táhne k potlachu, auf osada zpět,
einjeder ze strachu propad by se hned.....

Wir haben osada versteckt in mlázi,
Feuerlein kytara, und was uns scházi,
ein schönes děvčátko, da kommt hier s námi,
ein lustig písnička ten Kopf jí známi.

Na pohled to promíchanina, spíše žertovná nežli nějaká dokonalá píseň, avšak dokumentující, že i na osadách mimo Pražský kraj - tam až kam sahala německé obyvatelstvo - dosahovalo zvláštní kouzlo trampingu. Na osadě Údolí slunce nebylo nějaké nesnášenlivosti česků s Němci. Snad proto, že menšinu německé národnosti na osadě tvořili dělníci.

Na překrásný pěvecký sbor, který jsem založil na této osadě jistě nezapomenou kamarádi Lupač, Ulrichové, Blahník, Valenta. Stovky krásných písniček zaznívaly v letech třicátých #1931 - 1932/ v Údolí slunce, jedné z prvních plzeňských osad průkopníků trampingu.

/KAREL VOJÍŘ - SANDY/

**HERNAJS
CO TEĎ, DNES
JE BEZMASEJ
DEN !**

DECH LESA

"Bylo to kdysi před lety, divočina zavolala...", tak začíná jedna známá píseň a tak mohu začít své vyprávění i já. Tehdy, když jsem poprvé zaslechl její volání, šel jsem za ním až na obzor mého kraje. Nikdo se mě na nic neptal když jsem odcházel, nikdo mi nepodal ruku na rozloučenou. Jdi a poznávej! Já šel a poznával co se dalo. Nejvíc mne ale přitahovala příroda, k níž mne vedla dlouhá unavující cesta kolejí. Dva roky jsem žil v obyčejném dřevěném srubu tam na jihu - uprostřed lesnatých pahorků, kde jsem prožíval slunné a teplé dny, probouzel se do mrazivé vánice a řízení ostrého severáku nebo do šumění deště. Mnohokrát jsem doprovázel pohledem zapadající slunko a vítal vycházející měsíc nad lesy, kamarádil jsem s Večernicí, která mne neopouštěla ani k ránu, kdy jako Jitřenka bledlá na obloze s nestávajícím novým dnem.

Ale to nejhezčí, co jsem poznal a o čem vám chci vyprávět je "dech lesa" - čistý, svěží, který ve mně zanechal vzpomínku jednou provždy. Kdo neproseděl v lese celou noc u malého ohničku a nikdy neslyšel štěkat lišky, kdo neviděl vysokou na pastvě nebo hejna vran na lúčkách, kdo neproležel odpoledne ve vonavé šustící trávě ani neochutnal vůni a sladkost lesních jahod, komu neposkytl strom stín nebo střechu nad hlavou za deště - ten neví, co je dech lesa.

Uchvatný je pohled na plachtícího jestřába, který v kruzích stoupá do modré, sluncem pozlacené výšky, milý je i rej motýlů nad fialovou hlavičkou bodláku. Není nic tak osvěžujícího v parném letním dni jako doušek z lesní studánky a čeptavé potůčky v lučinách. A člověk? Ten nestačí poznávat a divit se. Napadlo vás někdy, proč voní tak opojně mateřídouška, mech nebo rozkvetlé akátové křoví? Ve všem kolem vás je život - život přírody, v níž vy jste jenom hosté.

Když jdeš za časného jitra tichou lesní cestou, všimneš si, že se v lese stále něco děje, i když na první pohled se nezasvěcenci zdá pustý. Jdeš-li dále, přeběhne ti přes cestu hopkující zajíc nebo štihlonohá srna, zahlédneš na stromě skotačící veverky a na sousední borovici laškující modřinky. Nechybí ani datel, který poletuje varovně křičíc ve skupince statných smrků. Na špičce modřínu má své hnízdo divoký holub, jehož samička opodál na větvi hlídá svůj domov.

A sluncem pozlacený podvečer tě naučí poznávat ještě další krásy a divy, které jsi ráno přehlédl. Uvidíš, jak si na kamenitou stránku vyšla na procházku lasička a rodinku srnek pasoucí se v nízké jetelině. Chvillemi ještě uslyšíš štěbetání ptactva v korunách stromů, výkřiky havranů, pak i to utichá a pomalu končí den, který se loučí posledním zábleskem krvavých červánků.

Jedni šli spát, druzí se probouzejí k životu a les ožívá nočním životem. Siluety netopyřů se třepotavě míhají nad stromovím a občas i stín veliké sovy nebo výra na lovu. V dálce se tlumeně nese liščí štěkání, které tě nabádá na cestu k domovu a zároveň tě zve znovu do tohoto pohádkového kraje. Rosa na trávě ti smáčí nohavice a ty se pomalu loudáš domů, tiše jdeš, abys neporušil ten tajemný klid lesa, který ti obnažil své krásy dne i noci.

AHOJ

Kamarádi, kamarádky, už je to tady. Poslední číslo 1. ročníku Tuláka držíte v ruce. Prázdniny jsou před námi, volají nová dobrodružství, dosud nepoznané kraje, všichni se rozprchneme na velký vandr. I redakční stůl dostane na dva měsíce dovolenou, než se kolem něj opět slezou k pokecu ti, kteří vydrželi a nenechali se odradit nepochopením některých kamarádů.

Příští ročník, který zahájíme po prázdninách, přinese s sebou lecos nového. Ne, neslibujeme vám ani rotačku a tisk v barvách, ani možnost koupit si Tuláka v každé trafice. Naopak, budeme se snažit, aby se Tulák dostával zase jen do tramských rukou, jako tomu bylo dosud. Změní se však hlavička pod níž budeme vycházet. Založili jsme totiž naprosto legálně KLUB TULÁK a tím jsme získali právní i finanční samostatnost. Ovšem má to i jiné následky - budeme si muset na provoz Tuláka sami vydělat, nikdo nám už nepřidá ani haléř. Proto po letošních zkušenostech budeme předplatné řádně kontrolovat.

Členstvo klubu zatím tvoří členové redakce, to ovšem neznamená, že pro ostatní kamarády by měl být tabu. Klubové řady můžeš rozmnožit i ty kamaráde. Scházíme se ještě zatím v Dominiku, ale sháníme vlastní klubovnu a máme moc plánů. Trochu nám je kříží neúprosná sudba maturity, kterou převážná část redakce v příštím roce podstoupí. Nechtěli bychom, aby tato nepříjemná skutečnost nějak ovlivnila úroveň Tuláka a proto čekáme na vaši pomoc. Napište nám už po prázdninách, s kým můžeme od září počítat, kdo nám chcete opravdu pomáhat. Pomoci nám můžete i vy, kamarádi, kteří to máte příliš daleko do Plzně, než abyste mohli přijet pomáhat osobně. Každý přece umíte psát a v létě budete mít dost času. Stačí tedy sednout a napsat nám nějaký příspěvek, ať už je to povídka, básnička nebo vlastní vtipy. Tím nám dáte možnost většího výběru při sestavování čísla a tím i lepší úroveň.

Chtěli bychom poděkovat všem, kteří se na zdařku Tuláka podíleli, ať už jako dopisovatelé nebo jinak. Zvláště si ceníme obětavé pomoci a pochopení zaměstnanců tiskárny "Stráž" v Čelakovské ulici, kteří nám všemožně vycházeli vstříc.

A ještě upozornění: neposílejte nám zatím přihlášky ani peníze na nový ročník, včas se vám po prázdninách ozveme.

MOHUTNĚ AHOJ VÁM VŠEM !!!

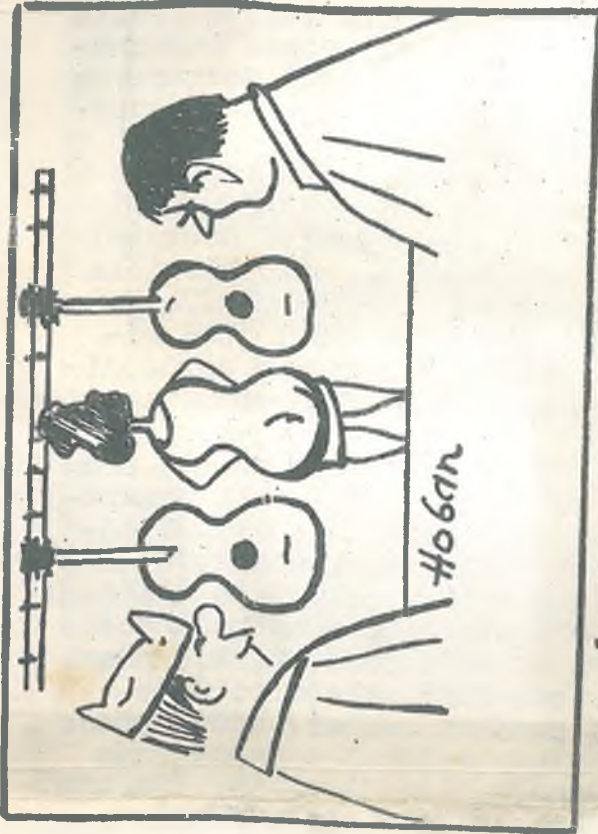
-Redakce-

**ROZŠIŘUJTE
"TULÁKA"
NA SVÝCH
TOULKÁCH !**

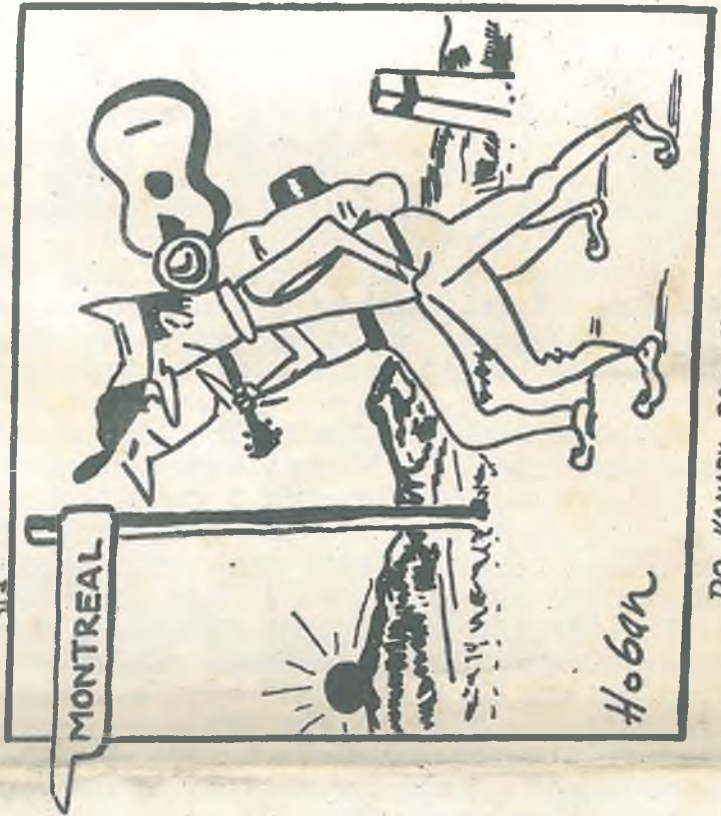

* Gandy

— 3x HOBAN —

TAK CO, ČIKY, KTEROU Ž? , TU PROSTŘEDNÍ !

DO KANADY PRO KANADY

A JÁ BYL TAKY TRAMP, TO VÁM MOHU DNES ŘÍCI !

KAMARÁD

Pro vnitřní potřebu trampských osad. Řídí redakční rada, zodpovídá: K. Růžička, Vejprnická 149, Plzeň 18 /Lišák - samotář/

Vydává KLUB TULÁK PLZEŇ

P 15 71258

**TISKOPIS
POŠTOVNÉ PAUŠÁLOVÁNO**